

דודי מפחד מן הרוח הוא רומן-חניכה מרגש ביופיו. גיבורו הוא ילד הגדל בקיבוץ של שנות השישים, וצומח אל ההוויה הקיבוצית של השנים ההן - השיתופית, המגויסת, התובענית, אשר כשם שהיא, הדחוסה אטרקטיבית וייחודית, היא גם פוגענית ופוצעת.

זו הוויית הלינה המשותפת, חדר האוכל הציבורי, בית ההורים הממודר, מעטפת החברה המבוגרת, חברת הילדים, תנועת הנוער, השירות בצבא ושנות החיפוש שלאחריו.

את המציאות הזאת מספר ומשחזר זיו דורקם ברומן הביכורים שלו בכישרון כתיבה אפילו מפעים. זו כתיבה יפהפייה, מוכח חכמה, דקת מבע ורגישות מאין כמוה. כתיבה של מי שניחן במבט-בוהן של סופר אמיתי ובִּשְׁל.

כך הוא שוזר סצנות ותמונות של ילדות, נעורים והתבגרות בתיאורים מדויקים, פרטניים ומכמירי-לב של עלילות גיבורו, תוך שהוא מתבונן התבוננות מלאת תובנה בתנועות הנפש המטלטלות אותו וברקמות היחסים שהוא טווה, או אלה הנטוות סביבו.

דודי מפחד מן הרוח' הוא יצירה רבת-השראה, הניצבת בשורה אחת עם היפים והמובחרים שבסיפורי-חניכה. היא מהווה מעין הומאז' מורכב - לעתים נשגב, לעתים אכזר - לקיבוץ של פעם', אבל לא פחות מכך לתשוקתו של ילד ההולך ומתבגר לגבש את זהותו נוכח עולם מתעתע, מפחיד ומרתק.

כך מופקע הסיפור מן הזירה הקיבוצית-לוקלית ומשתבח בממדים אוניברסאליים: דודי הוא לא רק בן-קיבוץ החוצב לעצמו - לא פעם ביזע ודמעות - נתיב אינדיווידואלי בתוך התובענות השיתופית-שוויונית. דודי הוא גם מי שדמותו ואישיותו מותכת מן החומרים הגרעיניים הממלאים כל ילד, נער, ומתבגר באשר הוא. ומכאן - מן הפרספקטיבה ההולכת ומרחיבה ומגביהה של הסיפור - סוד קסמו וגדולתו של הרומן הזה.